

Sygnatura akt I C 794/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Korajczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Paweł Tymiński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2015 r. w O.

sprawy z powództwa (...) **S.A. w R.**

przeciwko B. T.

o zapłatę

orzeka:

- zasądza od pozwanej B. T. na rzecz powoda (...) S.A. w R. kwotę 16 955,84 zł (szesnaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2013 r. do dnia 16 marca 2015 r.;
- zasądzoną w punkcie 1 kwotę rozkłada na 170 równych rat płatnych do dnia 5 każdego miesiąca poczynając od kwietnia 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia płatności każdej z rat od daty wymagalności do daty zapłaty;
- zasądza od pozwanej B. T. na rzecz powoda (...) S.A. w R. kwotę 212 zł (dwieście dwanaście złotych) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

SSR Marcin Korajczyk

Sygn. akt I C 794/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 26 sierpnia 2014 roku powód (...) **S.A. z siedzibą w R.** wniósł o zasądzenie od pozwanej B. T. kwoty 16.955,84 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu energią elektryczną. W ramach świadczonych usług powód sprzedał na rzecz pozwanej energię elektryczną w wysokości wynikającej z zaksięgowanych faktur. Pozwana nie dokonała zapłaty należnych powodowi kwot w wyznaczonych terminach. Powód wskazał, że wzywał pozwaną do polubownego załatwienia sprawy i dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Mimo wezwania do zapłaty pozwana nie uiściła żądanej należnością. Powód wskazał również, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 14.887,83 złotych tytułem sumy kapitałów dokumentów księgowych oraz kwota 2.068,01 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek wyliczonych od dnia następnego po dniu wymagalności kwot z poszczególnych dokumentów księgowych do dnia wniesienia powództwa.

Nakazem zapłaty z dnia 20 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Sprzeciw od powyższego nakazu wniosła pozwana **B. T.** podnosząc, że zadłużenie w stosunku do (...) powstało w 2011 roku a „gigantyczne” zużycie energii elektrycznej, jakie miało miejsce na posesji w O. przy ul. (...) nie powstało z jej winy. Pozwana wskazała, że w omawianym okresie w domu tym zamieszkiwała 1 osoba. Znaleziono zostało przebicie w odległości (...) m od posesji przy płocie sąsiada, obok skrzynki licznikowej. Pozwana wskazała, że w latach 2011/2012 była obok jej posesji prowadzona budowa domu jednorodzinnego, a wskazane przez licznik zużycie energii elektrycznej było na poziomie małej fabryki produkcyjnej i miesięcznie wynosiło około 2000 złotych. Jednocześnie pozwana podniosła, że na własny koszt naprawiła przebicie w 2012 roku i zużycie energii elektrycznej po tej naprawie wróciło do normy. Nadto pozwana wskazała, że jest inwalidką, utrzymuje się z renty inwalidzkiej w wysokości 487,35 złotych i otrzymuje pomoc z opieki społecznej. Niezależnie od powyższych zarzutów pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń.

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Ostrołęce.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w R. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu energią elektryczną.

B. T. oraz (...) S.A. z siedzibą w R. zawarli umowę na sprzedaż i dostarczanie energii elektrycznej do nieruchomości położonej w O. przy ul. (...).

W ramach świadczonych usług (...) S.A. z siedzibą w R. dostarczał B. T. energię elektryczną w okresie od 17 lutego 2012 roku do dnia 24 kwietnia 2013 roku. W okresie tym rozliczenia były dokonywane na podstawie oszacowania przewidywanego zużycia energii elektrycznej dokonywanego przez (...) S.A. z siedzibą w R., natomiast rzeczywiste odczyty odbywały się około co pół roku.

Z tego tytułu (...) S.A. z siedzibą w R. wystawił 5 faktur obciążeniowych:

1. (...) na kwotę 10.118,66 złotych z terminem płatności do dnia 5 września 2012 roku, tytułem rozliczenia za okres od 17 lutego 2012 roku do dnia 20 sierpnia 2012 roku;
2. (...) na kwotę 4.095,21 złotych z terminem płatności do dnia 4 marca 2013 roku, tytułem rozliczenia za okres od 20 sierpnia 2012 roku do dnia 15 lutego 2013 roku;
3. (...) na kwotę 303,01 złote z terminem płatności do dnia 8 kwietnia 2013 roku;
4. (...) na kwotę 125,74 złotych z terminem płatności do dnia 14 marca 2013 roku, tytułem rozliczenia za okres od 15 lutego 2013 roku do dnia 28 lutego 2013 roku;
5. (...) na kwotę 245,21 złotych z terminem płatności do dnia 5 czerwca 2013 roku, tytułem rozliczenia za okres od 28 lutego 2013 roku do dnia 24 kwietnia 2013 roku.

Łączne zadłużenie B. T. z tytułu niezapłacenia ceny nabycia energii elektrycznej wraz z odsetkami liczonymi od daty wymagalności poszczególnych faktur VAT do daty wytoczenia powództwa wynosiło 16.955,84 złotych.

B. T. nie dokonała zapłaty należnych (...) S.A. z siedzibą w R. kwot w wyznaczonych terminach.

W okresie od lutego 2012 roku do listopada 2012 roku miał miejsce „znaczny wzrostem zużycia energii elektrycznej” odnotowany przez licznik energii elektrycznej podłączony do instalacji należącej do B. T.. Przed tym okresem B. T. uiszczala rachunki miesięczne za zużycie energii elektrycznej w wysokości około 120 złotych i w tym czasie lokal nie był wynajmowany. Nie był on również wynajmowany w okresie zwiększonego zużycia energii elektrycznej. Obecnie lokal jest wynajmowany, a koszt zużycia energii elektrycznej w chwili obecnej wnosi około 160 zł miesięczne.

Od 17 lutego 2012 roku do 20 sierpnia 2012 roku B. T. przebywała w szpitalu na leczeniu. W tym czasie w domu do zasilania podłączone były standardowe urządzenia elektryczne. Po otrzymaniu od (...) S.A. z siedzibą w R. w sierpniu 2012 roku faktury VAT na kwotę ponad 10,000 złotych, B. T. myślała że, nastąpiło omyłkowe wystawienie faktury.

Po ustaleniu, że faktura VAT została wystawiona na podstawie zużycia energii elektrycznej wykazanej przez licznik, na wniosek B. T. licznik został poddany badaniu.

W wyniku badania laboratoryjnego z dnia 26 września 2012 roku, protokół nr (...), ustalono, że licznik był sprawny.

W listopadzie 2012 roku, po sprawdzeniu stanu technicznego licznika B. T. wynajęła elektryka, który dokonał sprawdzenia instalacji w domu oraz na odcinku około (...) m od nieruchomości B. T. do licznika, który usytuowany jest na ogrodzeniu sąsiada. W wyniku tych czynności okazało się że przy skrzynce licznikowej, na kablu odchodzącym od licznika w stronę nieruchomości B. T. istnieje tzw. „przebicie”. Z ustaleń elektryka usuwającego awarię wynikało, że być może ktoś kopał w ziemi koło licznika i uszkodził kabel. Elektryk usunął tę usterkę i zużycie energii elektrycznej wróciło do normy.

W 2012 roku sąsiad B. T. stawiał dom na swojej posesji i w tym czasie – na wiosnę 2012 roku - był on podłączany do instalacji energii elektrycznej. Jego licznik znajduje się w tej samej skrzynce licznikowej, co licznik należący do B. T..

Fakt stwierdzenia usterki B. T. zgłosiła (...) S.A. z siedzibą w R., który wskazał, że B. T. we własnym zakresie winna ustalić sprawcę uszkodzenia, ewentualnie sprawcę kradzieży.

B. T. utrzymuje się z renty inwalidzkiej w wysokości 497,67 zł. Okresowo, kiedy ma najemców wynajmuje lokal położony w O. przy ul. (...) za 500 złotych. Obecnie lokal ten jest wynajmowany do 1 kwietnia 2015 roku, a później najemca opuszcza go. Innych źródeł utrzymania B. T. nie posiada. Choruje na chorobę nowotworową, a ponadto uległa wypadkowi i ma niedowład (...) ręki. Lekarz Orzecznik ZUS uznał, ją za osobę częściowo niezdolną do pracy do 2017 roku - do czasu uzyskania przez nią wieku emerytalnego. B. T. nie ma żadnych oszczędności wszystkie przeznaczyła na leczenie po wypadku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: faktur VAT – k. 17-35, wezwania do zapłaty – k. 36-37, pisma z dnia 18 września 2014 roku – k. 48, protokołu kontroli – k. 55, zeznań pozwanej B. T. – k. 62-62v.

Sąd dał wiarę, wyżej wymienianym dowodom. Żadna ze stron nie kwestionowała ani wiarygodności, ani autentyczności złożonych do akt sprawy dokumentów, dlatego również Sąd nie miał podstaw, aby odmówić im wiary.

Wiarygodne dla Sądu były również niekwestionowane przez powoda zeznania złożone przez pozwaną. Tak co do faktu zawarcia z powodem umowy o sprzedaż energii elektrycznej, jak też w zakresie przyczyn znacznego wzrostu zużycia energii elektrycznej odnotowanej przez licznik. Należy bowiem zauważyć, że jak wynika z faktur VAT przedłożonych przez powoda znaczne zużycie energii elektrycznej miało miejsce w okresie od lutego 2012 roku do sierpnia 2012 roku i częściowo również w okresie od sierpnia 2012 roku do lutego 2013 roku. Mając na uwadze fakt, iż badanie sprawności licznika miało miejsce we wrześniu 2012 roku a po stwierdzeniu prawidłowości jego funkcjonowania pozwana zleciła wynajętemu przez siebie elektrykowi ustalenie i usunięcie usterki, wiarygodne zdaniem Sądu są jej twierdzenia, że w listopadzie 2012 roku ustalono przyczyny znacznego zużycia energii elektrycznej odnotowanej przez licznik. Wiarygodne dla Sądu były również zeznania pozwanej w zakresie, w jakim wskazała ona na przyczyny

uszkodzenia energii elektrycznej., Należy bowiem zauważyć, że powód nie kwestionował tej okoliczności, jak też brak jest dowodów, aby we wcześniejszym okresie – przed 2012 roku, zużycie energii elektrycznej na nieruchomości pozwanej było na takim samym wysokim poziomie. Sąd dał wiarę również pozwanej w zakresie w jakim omówiła swoją sytuację materialną uzasadniając rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie niekwestionowanym było, iż strony związane były w okresie od lutego 2012 roku do kwietnia 2013 roku określoną w art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c. umową sprzedaży energii, w ramach której powód zobowiązany był do dostarczania pozwanej energii elektrycznej, natomiast pozwana zobowiązana była do uiszczania na rzecz powoda ceny nabycia, zgodnie ze stanem zużycia energii elektrycznej wskazanym przez licznik energii elektrycznej i stawkę za jedna kWh.

W toku postępowania pozwana nie kwestionowała, iż doszło do zużycia energii elektrycznej według wskazań i wartości oszacowanych przez powoda. Powód natomiast wysokość roszczeń udowodnił przedstawionymi do akt sprawy fakturami oraz blankietami wpłat.

Niekwestionowane przez powoda były również wskazywane przez pozwaną przyczyny znacznego zużycia energii elektrycznej przez instalację elektryczną znajdującą się poza licznikiem energii elektrycznej a nienależącą do pozwanej, polegającą na uszkodzeniu podczas podłączania licznika należącego do sąsiada pozwanej do szafki licznikowej, która nota bene, oddalona jest od nieruchomości pozwanej o około (...) metrów.

Należy jednocześnie zauważyć, że to nie powoda obciążał obowiązek utrzymania i zapewnienia sprawnego działania instalacji elektrycznej doprowadzającej energię elektryczną do nieruchomości od licznika. Obowiązek ten ciąży z jednej strony na właścicielu nieruchomości, do której energia elektryczna jest doprowadzana, ale jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, w ocenie Sądu ciążył również na współwłaścicielach obszaru, w jakim dochodziło do współkorzystania ze szafki licznikowej, w której zainstalowane są liczniki energii elektrycznej oraz obszaru, w jakim znajdują się kable doprowadzające energię elektryczną do poszczególnych nieruchomości.

Należy również zaznaczyć, że powód wywiązał się z obowiązku dostarczenia energii elektrycznej, co zostało stwierdzone sprawnie działającym licznikiem energii elektrycznej, a zatem mógł on żądać zapłaty za spełnione przez siebie świadczenie. Jednocześnie bez znaczenia, z punktu widzenia zasadności roszczeń powoda pozostawała kwestia, w jaki sposób energia elektryczna została wykorzystana – efektywnie – czy bezproduktywnie na skutek tzw. „przebicia” – tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Niezasadny był zarzut pozwanej w zakresie przedawnienia roszczeń powoda w zakresie zapłaty za dostarczoną energię elektryczną.

W zakresie sprzedaży energii elektrycznej zastosowanie ma art. 554 k.c. przewidujący dwuletni termin przedawnienia roszczeń. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia roszczenia rozpoczyna się od dnia, kiedy roszczenie stało się wymagalne. Tymczasem termin wymagalności roszczeń powoda został określony terminami płatności poszczególnych należności wynikających z omawianych faktur VAT na dzień 8 września 2012 roku, 4 marca 2013 roku, 8 kwietnia 2013 roku, 14 marca 2013 roku i 5 czerwca 2013 roku. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony przez powoda w dniu 29 listopada 2013 roku, zatem przed upływem terminów przedawnienia roszczeń wynikających z każdej faktury.

Wobec powyższych ustaleń Sąd uznał za uzasadnione zasądzić na rzecz powoda kwotę 16.955,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2013 roku do dnia 16 marca 2015 roku.

Roszczenie w zakresie skumulowanych odsetek znajdowało swoje uzasadnienie w art. 482 k.c.

Sąd orzekając o roszczeniu odsetkowym powoda w zakresie odsetek od kwoty 16.955,84 złote od dnia 30 listopada 2013 roku (dzień po wytoczeniu powództwa – zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia 16 marca 2015 roku miał na uwadze

stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale 7 sędziów z dnia 22 września 1970 r. (III PZP 11/70, LEX nr 1158) oraz potwierdzone w uchwale z dnia 15 grudnia 2006 r. (III CZP 126/06, LEX nr 203857). Zgodnie z nim, rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. powoduje, że sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat.

W konsekwencji, mając na uwadze art. 481 k.c. i art. 482 k.c. a także stanowisko reprezentowane w orzecznictwie, orzeczono o roszczeniu odsetkowym strony powodowej.

Zasądając powyższe roszczenie, Sąd miał na uwadze art. 320 k.p.c. zgodnie, z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, "szczególnie uzasadnione wypadki" zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 stycznia 2013 r., I ACa 1080/12, LEX nr 1313300).

Sąd rozpatrując niniejszą sprawę uznał, iż zachodzą po stronie pozwanej, jak i w okolicznościach niniejszej sprawy, podstawy uzasadniające rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Jak wskazała pozwana, a którym to twierdzeniom Sąd dał wiarę, B. T. utrzymuje się z renty inwalidzkiej w wysokości 497,67 zł. Okresowo kiedy ma najemców wynajmuje lokal położony w O.przy ul. (...)za 500 złotych. Obecnie lokal ten jest wynajmowany do 1 kwietnia 2015 roku, a później najemca opuszcza go. Innych źródeł utrzymania B. T. nie posiada. Choruje na chorobę nowotworową, a ponadto uległa wypadkowi i ma niedowład (...) ręki. Lekarz Orzecznik ZUS uznał, ją za osobę częściowo niezdolną do pracy do 2017 roku - do czasu uzyskania przez nią wieku emerytalnego. B. T. nie ma żadnych oszczędności wszystkie przeznaczyła na leczenie po wypadku.

W ocenie Sądu powołane okoliczności uzasadniają rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Pozwana obecnie nie pracuje, jej miesięczne dochody są bardzo niskie, wręcz znikome, co więcej pozwana nie ma możliwości podjęcia dodatkowego zatrudnienia z uwagi na bardzo zły stan zdrowia, który nota bene, został stwierdzony orzeczeniem orzecznika ZUS do chwili uzyskania przez nią wieku emerytalnego. Z drugiej natomiast strony nie można pozwanej zarzucić bierności w pozyskiwaniu środków na bieżące utrzymanie, jak też spłatę powstałego zadłużenia, bowiem w ramach możliwości i popytu, wynajmuje ona część nieruchomości, w której zamieszkuje. Jednakże od 1 kwietnia 2015 roku pozwana utraci to źródło dochodu. Pozwana nie posiada żadnych oszczędności, ani majątku, który mogłaby spieniężyć celem spłaty powstałego zadłużenia. Oprócz tego, wysokość miesięcznych dochodów, jakie uzyskuje, w odniesieniu do wysokości zobowiązania, uzasadnia przypuszczenie, iż w razie nie rozłożenia zasądzonej należności na raty, pozwana utraciłaby płynność finansową, co narazić mogłoby ją na niepowetowaną szkodę. Co więcej, z zasad doświadczenia życiowego wynika, że pozwana nie ma możliwości na uzyskanie pożyczki, czy też kredytu w banku, który mógłby w sposób realny umożliwić jej spłatę całości, czy też części zadłużenia, chyba że w ramach tzw. „pożyczek chwilówek”, lecz ta forma pozyskania środków na spłatę zadłużenia mogłaby jedynie w sposób rażący pogorszyć sytuację materialną pozwanej.

Z drugiej strony, należy zauważyć, że powstałe zadłużenie, nie powstało z winy pozwanej, umyślnej czy też nieumyślnej, bowiem pozwana w okresie, kiedy doszło do uszkodzenia instalacji elektrycznej przebywała w szpitalu i o fakcie tym nie wiedziała. Nie powstało również na skutek jej zaniechania, bowiem żadna racjonalnie postępująca osoba nie dokonuje codziennego, czy też comiesięcznego sprawdzenia sprawności działania należącej do niej instalacji elektrycznej. Co więcej, takiego wymogu, zdaje się również ani nie dostrzegać, ani nie wymagać powód, który – co jest faktem powszechnie wiadomym – odstąpił od comiesięcznego sprawdzania stanu liczników swoich kontrahentów, zastępując tę racjonalną formę rozliczania energii elektrycznej, która mogłaby zapobiec powstaniu tak znaczącej szkody po stronie pozwanej, zasadami rozliczania prognozowego i sprawdzaniem stanu licznika co pół roku – tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie. Co więcej, powód nie podejmował nawet starań o dokonanie rzeczywistego rozliczania energii elektrycznej w sytuacji zmiany ceny wartości jednej kWh przyjmując rozliczenie hipotetyczne, szacunkowe

tak jak to miało miejsce chociażby w niniejszej sprawie w sierpniu 2012 roku (k. 26). Ponadto, pozwana zwracała się – niestety bezskutecznie - do powoda z prośbą o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji i o przeniesienie licznika energii elektrycznej na ogrodzenie jej nieruchomości. Tym samym, fakt, iż do stwierdzenia istnienia usterki doszło po około pół roku od jej powstania, obciążał w pewnym zakresie również powoda.

W konsekwencji, w okolicznościach niniejszej sprawy przerzucenie odpowiedzialności za zaistniałą sytuację wyłącznie na pozwaną i oczekiwanie, aby pozwana spełniła swoje świadczeni jednorazowo, było w ocenie Sądu niesprawiedliwe.

Co więcej, również oczekiwanie przez powoda, że pozwana spełni swoje świadczenie w 12 ratach po 1238,65 złotych, co stanowi niemalże 300% jej miesięcznych, realnych i możliwych do osiągnięcia dochodów, nie przystawało do okoliczności niniejszej sprawy.

W związku z powyższym Sąd rozłożył zasądzoną kwotę na 170 równych rat płatnych do dnia 5 każdego miesiąca poczynając od kwietnia 2015 roku. Sąd zasądził także na rzecz powoda odsetki ustawowe w razie uchybienia terminowi płatności każdej z rat, na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Sąd ma pełną świadomość, że ilość rat, na jakie Sąd rozłożył świadczenie jest znaczna, lecz w ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy uzasadniona. Należy bowiem zauważyć, że każda z rat wynosić będzie ponad 100 złotych, co w okolicznościach niniejszej sprawy stanowi około 25% dochodów pozwanej. Ponadto, nie istnieje realna podstawa aby przypuszczać, że wysokość jej dochodów zrośnie. W związku z powyższym, na bieżące utrzymanie (w tym na bieżące korzystania z energii elektrycznej), po uiszczeniu raty zasądzonej wyrokiem, pozostanie pozwanej kwota nieprzekraczająca 400 złotych miesięcznie. Co więcej, pozwana na rozprawie zadeklarowała, że będzie spłacała na rzecz powoda kwoty po 100 złotych miesięcznie. Sąd zawierzył wiarygodności pozwanej. Należy również zauważyć, że rozłożenie świadczenia na mniejszą ilość rat, odniosłoby w okolicznościach niniejszej sprawy taki sam skutek – popadnięcie pozwanej w zadłużenie i ciężką sytuację materialną – co w istocie nierozłożenie zasądzzonego świadczenia w ogóle na raty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

Orzekając o kosztach procesu Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu – w tym kosztów zastępstwa procesowego w całości i na podstawie art. 102 k.p.c. zasądził na jego rzecz od pozwanej jedynie kwotę 212 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu (opłaty od pozwu uiszczonej przez powoda).

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Sąd postanowił zasądzić na rzecz powoda jedynie poniesione przez niego koszty opłaty o pozwu, mając na uwadze trudną sytuację majątkową pozwanej, będącą także podstawą do znacznego rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty, a także okoliczności niniejszej sprawy, które czesiowo obciążają również powoda. Co więcej, powód, przed wytoczeniem powództwa mógł podjąć z pozwaną negocjacje ugodowe - realne do zaakceptowania przez pozwaną - natomiast propozycjom wskazanym przez powoda (k.56), w sytuacji materialnej, zawodowej, zdrowotnej i osobistej pozwanej, Sąd przypisać nie mógł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w wyroku.

SSR Marcin Korajczyk

Zarządzenie – odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

SSR Marcin Korajczyk